

drage ressourcerne i barnets eller den unges nære miljø. Men det fremgår allerede nu af formålsbestemmelsen for servicelovens regler om særlig støtte til børn og unge, at barnets eller den unges vanskeligheder så vidt muligt skal løses i samarbejde med familien og med dennes medvirken, og at støtten så vidt muligt skal sættes ind i hjemmet eller i det nære miljø.

Det er altså det, der skal være udgangspunkt for kommunen, når den går ind og giver støtte til et barn, en ung eller en familie med behov for det.

Forslagsstillerne vil også forpligte kommunerne i serviceloven til at udarbejde handleplaner, dels når der træffes beslutning om forebyggende foranstaltninger, dels som støtte til forældrene, når der træffes beslutninger om anbringelse uden for hjemmet.

I dag er der en forpligtelse til at udarbejde handleplaner, når et barn eller en ung skal anbringes uden for hjemmet, eller når en ung under 18 år har begået voldskriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet. I andre tilfælde skal kommunen vurdere, om det er hensigtsmæssigt at tilbyde at udarbejde en handleplan, og denne vurdering skal ske ud fra barnets, den unges eller forældrenes ønske og karakteren og omfanget af den støtte, der skal iværksættes.

I de sager, hvor der ikke er krav om udarbejdelse af en handleplan, har kommunen stadig en notatpligt, som gør, at der altid vil ligge materiale på skrift i en børnesag. I disse sager er forældrene desuden inddraget i undersøgelsesfasen, før der træffes en beslutning.

Når det gælder handleplaner for støtten til forældre, mens deres børn er anbragt uden for hjemmet, er det allerede i dag sådan, at der i den handleplan, der skal udarbejdes, når et barn eller en ung skal anbringes uden for hjemmet, skal angives, hvilke former for støtte, der selvstændigt skal iværksættes over for familien i forbindelse med anbringelsen, som led i at arbejde for en hjemgivelse.

Det er således min opfattelse, at der i høj grad i dag er taget højde i loven for de forslag, der nævnes i beslutningsforslaget, og derfor kan regeringen ikke støtte forslaget. Men som jeg indledte med at sige, er det min og resten af regeringens opfattelse, at man ikke kommer videre i retning af en styrkelse af det her område uden i højere grad at inddrage forældrene og det nære miljø. Det er vi fuldstændig enige om.

En af de nye veje i arbejdet med børnesagerne er familierådslagning, som med succes er blevet afprøvet i flere kommuner. I familierådslagning inddrages familiens og netværkets ressourcer på deres egne præmisser, og det ser ud til, at de børn og unge, det drejer sig om, får en bedre handleplan, end de ellers ville have fået.

Når familien og netværket er med til at træffe beslutning om, hvordan der skal sættes ind for at løse problemerne, tror jeg også, at der er bedre chance for et vellykket forløb efterfølgende, uanset om løsningen på problemerne eventuelt skulle vise sig at blive en anbringelse uden for hjemmet. Og det er vel det, der overordnet skal være vores mål.

Jeg så gerne, at kommunerne altid overvejer at anvende familierådslagning, når de starter en børnesag, og derfor har vi da også afsat 2 mio. kr. til implementering af metoden i kommunerne. Mit klare mål er, at kommunerne ved hjælp af den ene eller anden form for metode skal sørge for, at familien eller det nære netværk bliver inddraget, inden der gås videre med en professionel anbringelse, hvis man kan kalde det det.

Der er også afsat 2 mio. kr. til udvikling af arbejdet med familiekontrakter, der netop lægger op til, at man gør en indsats i forhold til hele familien og ikke bare i forhold til barnet, og at man får forældrene til at erkende deres problemer, hvilke ofte er årsagen til, at barnet ikke kan være derhjemme.

I KABU-projektet, der står for Kvalitet i Anbringelsesarbejdet med Børn og Unge, arbejdes der desuden generelt for at forbedre inddragelsen af familierne i anbringelsessagerne. Inddragelse af forældre og det nære miljø er desuden en del af de prioriterede temaer i det videre arbejde. Det gælder både inddragelse i processen omkring anbringelserne, både før og under denne, og inddragelse af det, man bedst kan kalde slægten, som anbringelsessted.

Hvis der i kommunerne er en tilbageholdenhed i forhold til at inddrage det nære netværk i børnesagerne, kan det jo bunde i mange forskellige forhold, f.eks. usikkerhed i forhold til at bruge ikkeprofessionelle, vanetænkning og manglende viden om eksisterende muligheder. For at komme nogle af disse ting til livs, vil jeg i den kommende tid generelt sætte fokus på, hvordan man kan styrke inddragelsen af forældrene og det nære miljø i sager om særlig støtte til børn og unge.